

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

No 34. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 21 Augusti 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången

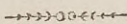

Litthauiska lifegnas frigifvande.

De lifegnes frigifvande

skall städse utgöra ett ärofullt drag i Kejsar Alexander II:s af Ryssland historia. Skulle än denna omätliga välgerning af en liberal lagstiftning ännu icke till fullo uppskattas af just dem, som äro utsedda till att njuta frukterna deraf, så måste man söka orsaken till ett sådant förhållande uti den moraliska slapphet, som lifegenskapen medfört. Kommande generationer skola, sedan frihet och upplysning mildrat sederna och höjt folket, rättvist erkänna den politiska födelse, hvars värde de skola först uppskatta bättre än de nu frigifne.

Vår planch framställer en adlig herre, som just utöfvat frigifningsakten och bekräftar densamma med att tömma en bägare med sina f. d. slafvar och slafvinnor. Sådant måste naturligtvis de förnämde herrarne underkasta sig på kejsarens befallning. Att ej många af dem med gladt hjerta gå in härpå, låter lätt tänka sig.

Farinelli.

Farinelli var en ryktbar sångare och tillika bekant för sina märkvärdiga lefnadsöden. Han föddes i Neapel 1705. Hans egentliga namn var Carlo Broschi. Sin första undervisning i musiken erhöi han af sin far; denne beslöt, då han hos gossen upptäckte alla anlag till en stor konstnär, att göra hans röst så mycket som möjligt vek och böjlig och på så sätt göra sonens lycka. Farinelli bildades nu

i den berömda Porporas skola. I sitt sjuttonde år uppträdde han för första gången som premiersångerska på teatern Alberti. Han sjöng en aria med aekompanjemang af obliqatflöjt. Den konstnär, som trakterade detta instrument, ansågs för ett underverk, men Farinelli vann segren genom röstens behag och sin musikaliska skicklighet. Alla teatrar i Italien stridde nu om honom. Han intog snart första rangen bland de berömdaste sångare på hans tid, Elisi, Gizzielli och Caffarelli. År 1734 kom han till London, der han emottogs med allmän förtjusning; men snart fick han en fruktansvärd medtälare i Caffarelli. Dessa båda sångare lyste på två olika skådebanor. För att bli i tillfälle att bättre bedöma deras talanger, lät man dem uppträda i ett stycke på en och samma teater. Caffarelli spelade en vild tyrann, Farinelli en olycklig, under början af sina fjättrar nedböjd hjelte. Caffarelli hänryckte straxt i början publiken till enstämmigt bifall; då ordningen kom till Farinelli, var denne så utom sig af glädje och beundran, att han, glömmande sin rol, ilade mot sin fänge och med innerlighet omfamnade honom. Farinelli lemnade London, öfverhöjd med beröm och skänker. Konungen af Spanien Philip V hade sedan flere år varit sjuklig, då man föll på den tanken att genom Farinellis talang skaffa honom en välgörande förströelse. Man lät kalla konstnären till Madrid. Hans röst gjorde mera verkan på den sjuke

konungen än alla läkarnes ordinationer, och då han derigenom blef oumbärlig för konungens helsotillstånd, anordnade man genast åt honom ett betydligt underhåll. Hans enda åliggande bestod uti att flere år å rad hvarje afton sjunga 4 arier, men alltid de samma, så hade konungen, som i allt älskade enformigheten, befallt. Farinelli förvärfvade sig under Philips regering, genom sina älskvärda egenskaper och sin skicklighet, aktning och anseende vid hofvet, men först under konungens efterträdare tilldelades honom ett viktigt inflytande. För detta sistnämnda hade han hufvudsakligen att tacka den gunst, hvori han stod hos drottningen, Maria Theresia, hvilken redan som kronprinsessa och ännu mera sedan hennes gemål kommit till regeringen, på allt sätt utmärkte sångaren. Det var henne ej nog att göra sin skyddsling rik och ansedd, hon ville äfven upphöja honom, och fann snart en önskad anledning härtill. Den för öfrigt gode och insigtsfulle Ferdinand VI hade helt och hållet ärft sin fars sjukliga lynne och plågades, isynnerhet i början af sin regering, af ett dystert svärmod, hvilket ingenting kunde lindra. Man började frukta för hans lif. Han instängde sig ensam på sitt rum, tillät knappt drottningen inträde dit, och hur mycket så väl hon som hoffolket bönföll hos honom, vägrade han i öfver en månads tid att raka sig och ombyta linne. Då man förgäfvades försökt alla medel, tog man sin tillflykt till Farinellis konst. Han sjöng och — ut-

DEN GAMLE SMUGGLAREN.

NOVELL

af Ludwig Rosen.

Öfversättning.

(Forts. fr. N:o 33.)

chellenberg blef allvarsam. »Denna hemiska menniska, som lik ett spöke tränger sig in på min väg!» mumlade han. »Ja, jag tvingas tro, att mitt lif kan vara hotadt af honom, ehuru jag icke på ringaste sätt kan begripa, huru jag väckt hans hat.»

»Det vet icke heller jag, men hör åtminstone hvad jag har att meddela er. Så pass jag vet, känner ni redan, att Marx haft sammankomster med juden Feibes Itzig i närheten af Waldhof; att han står i förbindelse med smugglarna, har jag redan någon tid förmodat, och har blott ansett för en list, att han tillät er och era knektar att bo i hans hus. I dag, ganska bitida på morgonen, då jag stod i den förmening, att våra grannar sofvo, tog jag mig, såsom jag plägar göra, då jag icke kan sofva, en liten promenad ut åt skogen, hvarest Waldhofs invånare kyrkogård ligger bortgömd mellan träden, och hvarest man aldräminst tror sig blifva störd. Stödd mot en grafvård, väcktes jag ur min tankar genom ljudet af steg och menniskoröster; jag igenkände genast Marx och juden Feibes Itzig, men emedan jag för dessa två personer kände en oemotståndlig vedervilja, lutade jag mig ner mellan buskarne, så att de icke kunde se mig, jag kunde deremot tydligen förstå hvad de sade, sedan de helt nära mig satt sig på en graf. Innehållet af detta samtal var följande: I det att smugglingsförsöket skulle få sken af att förrådas för er, skulle ni med ert folk lockas till det ställe, der man med öfvermakt ämnar öfverfalla och mördra er. Ert folk skulle på ett sätt, som jag icke riktigt kunde uppfatta, beröfvas bruket af sina vapen och derigenom göras oskadliga; om jag riktigt

uppfattat saken, så ämnar Marx på ett eller annat vis göra krutet odugligt. Det skall då synas inför världen, som om ni vid ett sammanträffande med smugglarna hade misslyckats. Juden påstod, att han denna gång ensam skulle afgå med segren och behålla hela vinsten deraf, hvareför Marx borde låta nöja sig med den vunna bänden. Häruti bestå mina underrättelser, herr läjnant, och ty värr känner jag mina grannars grymma sinne lag alltför väl, för att icke vara öfvertygad om storleken af den fara, som hotar er.»

Med den största uppmärksamhet hade Schellenberg åhört denna redogörelse och svarade nu hjertligt:

»Jag inser ganska väl hur hotande faran är och skulle ganska lätt dukat under för densamma, såvida jag icke uti er haft en vänlig engel, som vakat öfver min säkerhet; nu, sedan jag känner faran, har hon förlorat sin udd. Men på hvad sätt skall jag kunna visa er min tacksamhet? Visserligen skall jag göra allt hvad jag förmår, för att bidraga till att försäkra er framtid, men detta betyder så litet, ty det skulle jag i alla fall gjort

öfvade sin vanliga trollmakt. Hänryckt af de smältande tonerna, ingick konungen på allt hvad man önskade. Drottningen lät härfpå hemta Calatravaordens kors, och efter erhållet tillstånd af konungen fästade hon det med egen hand på sin gunstlings bröst. Från detta ögonblick började hans inflytande vid hofvet. Han blef nästan den enda man, genom hvilken alla konungens nådebevis utdelades. Det kan ej förnekas, att han alltid lät konungens nåd tillfalla förtjensten, att han aldrig begagnade sig af denna nåd för penninggiriga afsigter och ej heller någonsin missbrukade sitt inflytande. Sedan han hade lärt känna musikens verkan på konungens själ, blef det honom lätt att förnä sin höge gynnare att låta inrätta en italiensk skådebana i ett af de kungliga palatsen; till denna teater kallade han nu de skickligaste konstnärer från sitt fädernesland, och blef sjelf föreståndare vid densamma. Men hans verkningskrets inskränktes ej härtill. Han fortfor att utöfva ett mäktigt inflytande på konungen och drottningen, anlätades ej sällan i statsangelägenheter och ansågs för det förnämsta verktyget för sändebuden från de europeiska hof, hvilka eftersträfvade att afhålla konungen af Spanien från det familjefördrag, som Frankrike föreslog honom. Emellertid kan man gerna antaga, att Farinelli äfven vid denna angelägenhet låtit leda sig endast af sina riktiga äsigter, då nyssnämnda förbund vid denna tidpunkt kunde erbjuda ringa fördel

och mitt tacksamma hjerta kan icke af så litet känna sig lättadt, utan jag önskade — — om icke redan andra förhållanden inträdt — — om omständigheterna voro som förr — — skulle jag gifvit er bevis på, hur djupa och innerliga mina känslor äro för er.»

Under dessa förvirrade utgjutelser hade han helt omedvetet fattat flickans hand, den hon äfven några ögonblick lät honom behålla, under det hon bortvände sitt ansigte, som var öfvergjutet af en stark rodnad; men der efter drog hon sin hand sakta tillbaka ur hans och sade med vek röst:

»Troligtvis eger här ett misstag rum, hvilket icke lönar mödan att förklara. Jag måste nu lemna er, så att man icke får tillfälle till någon misstanka, ty här finnes mer än ett spjånande öga; blott emedan jag visste, att mjölnaren var bortgången på några timmar, vågade jag detta samtal med er. Kom bara väl i häg hvad jag sagt er och undvik lyckligen hvarje fara!»

Och nu sprang hon med snabba steg nedåt gångstigen. Han såg sunderande efter henne.

åt Spanien, som hade nog att göra med helandet af de djupa sår, hvilka successionskriget tillfogat landet.

(Forts.)

Invigningen af kejsar Nikolaus Is monument i St. Petersburg.

Den 25 Juni skedde invigningen af det monument, som kejsar Alexander II egnat åt minnet af sin fader Nikolaus I. Denna ceremoni var på samma gång en religiös och militärisk fest och en familjefest; den hade samlat en ofantlig människomassa från alla punkter af staden och de kringliggande nejderna. I Maj 1856 antog kejsar Alexander det förslag till monumentet, som blifvit uppgjort af St. Isaks-kyrkans arkitekt Montferrand. Monumentet hvilar på en bas af röd granit från Finland, som bildar tre afsatser med fyra soeklar, bärande lika många gaskandelabrar. Öfver denna bas höjer sig en dubbel fot af grå granit, utmärkt prydligt arbetad. Den öfversta delen, ändtlingen, af fotställningen är af amarantfärgad porfyr. På de fyra sidorna af denna fotställning äro anbragte basreliefer, erinrande om de stora händelserne under Nikolai regering åren 1825, 1831, 1832 och 1851. Öfvanpå detta höjer sig sjelfva piedestalen, af hvit italiensk marmor, bärande på sina fyra hörn allegoriska statyer: Rättvisan, Styrkan, Visheten och Tron. På framsidan läses följande inskription, naturligtvis på ryska språket: Åt Nikolaus I, kejsare af Ryssland. De

»Med de andra farorna har det ingen nöd,» sade han för sig sjelf, »om jag blott kan undvika den, som mitt hjerta icke borde känna. Men hvad menade hon dermed, att ett misstag torde ega rum? Har Winrich kanske lätit missleda sig, i det hennes förhållande till honom ser ut som en höjelse? Jag kan aldrig tro, att hon älskar honom; hennes sätt att känna och tänka, tillochmed hennes sätt att vara och att uttrycka sig, står alltför högt öfver den redlige, men obildade Winrichs ståndpunkt. Nå, det kommer väl att visa sig — bättre är att tänka på det, som angår mig närmare. Hvarifrån härleder sig denne Marx' obegripliga hat till mig? Om han ock, som skenet verkligen tyckes utvisa, är egentlige hufvudmannen för smugglarebandet, så har han dock ingen orsak att hämnas på mig och vinner alls intet på min död, utan tvertom framkallar han härigenom en noggrann undersökning, som torde leda till en säker upptäckt. Var hans nattliga besök hos mig första natten i Wolfsgrund ingen dröm, utan verklighet? Men hvad har denna människa att göra med mig eller mitt öde?»

andra tre sidorna äro smyckade med vapentroféer. På platformen höjer sig kejsarebilden, till häst, i kavallerigardets stora uniform med bröstharnesk och kask med dubbelörn. Statyen är af baron Klodt. Hela monumentets höjd är 45 fot och statyens ungefär 16 fot. Kostnaden uppgår till 750,000 silfverrubler.

Nu några ord om ceremonien.

Redan klockan 9 på morgonen voro trupper uppställda på alla de offentliga platserne som ligga mellan Sturfurstinnan Marias palats, Amiralitetet, Vinterpalatset och Neva. Klockan 11 lemnade det kejsarliga tåget vinterpalatset; tåget företräddes af en trupp Kosacker, Cirkasier och Georgier i de mest omvexlande kostymer, hvaribland man återfann kaskar och pansarskjortor, hvilkas modeller förskrifva sig från korstågen. Kejsarinnan åkte i en ståtlig förgylld vagn; nio andra lika dyrbara vagnar följde efter kejsarinnans. Kejsaren och hans talrika stab redo till höger om kejsarinnans vagn. Tåget begaf sig först till Isakskyrkan. En tribun var byggd framför en af katedralens portiker, midt emot monumentet. En talrik skara af prester, alla öfverhöjda med guld, uppstämmer nu Te Deum. Under tiden ordna sig slottsgrenadiererne, värdiga bussar, hvilkas uniform påminner om Napoleon Is gamla garde, i två rader på det mellanrum, som skiljer kyrkan från monumentet. Den religiösa ceremonien avslutas med bönen för de döda. Hela människomassan blottar sina

Då han kommit igenom skogen, mötte han Winrich, som skulle återvända till Waldhof.

»Nu har jag talat med henne,» sade han till Winrich, »och hon har visserligen upplyst mig om saker af stor vikt, men hvilka stället nu icke tillåter att omtala. Kom till mig klockan fem i eftermiddag, så skola vi närmare tala om saken; men låtsä inte som om jag bett er komma, utan som om ni hade något att rapportera.»

VI.

Om eftermiddagen önskade Marx att få tala vid löjtnanten och kom in i dennes rum, medhafvande en dräng.

»Herr löjtnant,» sade han, »min dräng här har bringat mig en särskild underrättelse, som jag anser mig skyldig meddela löjtnanten. Jag hade skickat honom i ett ärende till byn Ellerhagen, der en hans gamle ungdomsvän, ty han är sjelf född i den byn, sade honom — — men tala heldre sjelf, Hans Henrik, så att

(Fortsättning pag. 270).

Invigningen af kejsar Nikolaus Is Bate på Isaksplatsen i Petersburg.

hufvuden och knäböjer; krigsfartygen på Neva lossa artillerisalvor, klockringning ljuder. Kejsarinnan nedstiger nu från tribunen; företrädd af hofembetsmän och kavallerer, framgår hon mellan de två raderna grenadierer, som skyldra gevär; kejsaren och hans svit följa till höger om kejsarinnan. Kejsarinnan passerar förbi statyn och går att taga plats under ett tält till venster om densamma. Kejsaren tager plats emellan kejsarinnan och monumentet. Nu börjar en lysande defileringsring. De ofvannämnde grenadiererna komma först i ordningen, dernäst alla kadettkårerne, det vackra gardesinfanteriet, kejsarliga familjens jägarebataljon, i pittoresk nationalkostym, kavalleriet, hästgardet i hvita västar och förgyllda kyrasser, reguliera och irreguliera kosackregementen etc., och till slut ett ståtligt artilleri. Denna defileringsring varade i två timmar. Så snart den slutat, kommo vagnarne tillbaka och afhemtade kejsarinnan och hennes svit, hvarvid kejsaren åtföljde såsom förut, under den kring ekipagerne böljande folkmängdens lefverop.

På aftonen voro hela staden och de på Neva liggande fartygen illuminerade.

Hemligheten af klappandarne förklarad.

I franska vetenskapsakademien har en ledamot af densamma, Jobert de Lamballe, uti ett mycket intressant föredrag bevisat, att de såkallade klappandarne verkligen äro det, hvilket så många upp-

hrr löjtnanten noga får höra sammanhanget, ty annars kunde jag emot min vilja komma att fela på ett eller annat ord.»

Hans Henrik tog nu ordet.

»Han sade till mig,» började han, »att juden Feibes varit hos honom i dag på morgonen och i hemlighet hade tingat sig tre karlar från Ellerhagen, hvilka under tillstundande natt skulle vara med honom till Bertelskrogen å andra sidan gränsen, för att hemta tre varubalar, dem de skulle bringa ända till byn Asshausen bortom Eversburg. De skola utom tre Thaler till mans få en god frukost. Om aftonen skola de infinna sig i Bertelskrogen, klockan elfva ämnar juden bryta upp med dem, sedan gå de öfver Hirschkopf, stiga ned i dalen, gå nedom Waldhof öfver bäcken och derefter förbi Eversburg till Asshausen.»

Schellenberg hade skarpt fixerat berättaren, men så vida hans människokänedom icke helt och hållet bedrog honom, trodde han sig märka, att drängen berättade på

lysta personer redan längesedan antagit, utan att emellertid kunna stödja sig på öfvertygande bevis, nemligen verkningar af ett bedrägligt charlataneri.

Herr de Lamballe har lyckats göra sin upptäckt dels genom trägna iakttagelser, dels och hufvudsakligen emedan händelsen förde under hans vård en sjuk, genom hvilkens behandling han kunde förvandla sina förmodanden till visshet.

Dessa hemlighetsfulla knäppningar och slag, som följt på hvarandra i jemn takt och som antagits vara förkunnare af andars närhet eller ankomst, äro helt enkelt resultat af en rörelse, som man frivilligt kan bibringa en muskel, en sena eller en nerv. Det är således blott en af naturens egenheter, hvars skickliga användande frambringat dessa märkvärdiga toner, som förbryllat, hänfört och sysselsatt så många människor.

Orkestrernas hufvudsäte är i en af benets muskler, hvilken, då den rör sig i sin håla, gifver ett läte, under bordet eller från afstånd, alltefter besvärjarens eller den utöfvandes vilja.

Vår lärde har äfven upptäckt, att "andeljuden" kunna frambringas genom spänning i skuldrornas muskler. Genom trägna öfvingar vinnes slutligen den skickligheten, att dessa ljud få likhet med toner.

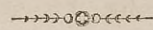
Vetenskapen har sålunda lyckats uppdaga och i sanningens ljus skingra den villfarelse, som bländat så många lättrogna. Men skall väl tron på dessa ting derföre aldeles försvinna? Vi betvifla

god tro hvad han hört. Den sluge Marx hade troligtvis under en eller annan förevändning skickat honom i något uppdrag till Ellerhagen, för att här en af judens förtrogne skulle meddela honom denna underrättelse, hvilken han sedan antingen af egen ingifvelse eller på hans sluge herres frågor berättade. Öfverhufvud trodde sig Schellenberg hafva märkt, att drängarne på Wolfsgrund voro dumma, men ärliga, då man skickade dem i något ärendé, och att de väl knappt kände till sin herres smugleriäffärer, lika litet kände kanske deltagarne sin hufvudsäffärer, hvilken lat det mesta gå i Feibes Itzigs eller någon annan förtrogens namn. Blott en gång under drängens berättelse hade Schellenberg låtit sina ögon glida öfver Marx' ansigte, men han fann dess drag så oföränderliga, som om de varit gjutna af malm.

»Vid hvilken tid tror du alltså,» frågade Marx, »att de tre karlarne från Ellerhagen jemte juden gå öfver bäcken?»

»Omkring klockan tu i natt. De kunna inte heller gerna komma törr, ty balarne äro allt bra tunga.»

det, ty inbillningskraften älskar att skapa underverk, och försmår den naturliga förklaringen af det skenbart öfvernaturliga.

Hvarjehanda.

Den på verldsomsegling stadda österrikska fregatten Novara befinner sig för närvarande på återvägen till sin hemort Triest.

Ett nytt sätt att annonsera. En engelsman har fått patent på den uppfinning att trycka annonser på baksidan af jernvägsbiljetter, och har för ändamålet utarbetat ett eget system och beräkningsätt.

Rittebarashusen i Frankrike upptaga årligen 130,000 barn och kosta årligen 8 millioner francs.

"La légende des siècles" (seklernas saga) är titeln på Victor Hugos nyaste poetiska skapelser, hvilka väntas snart skola öfverlemnas åt allmänheten, och hvilka, enligt omdömen af personer, som fått göra bekantskap dermed, äro blomman af den berömda skaldens snilleverk.

Under första veckan af innevarande Augusti föddes i London 881 gossar och 922 flickor, tillsammans 1,803 barn.

Staden Zürich, Den ort, man valt till den italienska frågans diskuterande och der 26 millioner människors öde skall afgö-

»Och är nu allt detta rena sanningen? Har du noggrant sagt oss hvad du själf hört, och icke glömt något?»

»Det bedyrar jag vid Gud, att det är ord för ord som jag hört, och glömt något har jag inte.»

»Då är det bra och nu kan du gå, men yppa icke ett enda ord för någon, annars får du med mig att göra.»

Sedan drängen gått, frågade Marx:

»Hvad tänker löjtnanten om det här?»

Schellenberg hycklade fullkomlig liknöjdhet, i det han svarade:

»Det är väl blott en ny tillställning, för att ge oss en lång näsa.»

»Det tror jag icke. Förra gången trodde jag alls icke på hela historien, men denna gång får jag tillstå att förhållandet är helt annorlunda.»

»Ni har rätt, herr Marx, om vi den gången hade lyssnat till er äsigt, så hade vi undvikit både förargelse och

ras, är hufvudstaden i en schweizisk kanton af samma namn. Staden har ett förtjusande läge vid stranden af Züricher-sjön, som är vidtbekant för sina pittoreska naturskönheter. Floden Limmat, som på detta ställe flyter ur nyssnämnde sjö, genomskär staden och delar den i två delar, som äro förenade med hvarandra genom tre ståtliga broar. Det är en af de tre orter, der schweiziska förbunds-församlingen sammanträder, hvilken omständighet, i förening med stadens rykte såsom lärdomssäte, har gjort Zürich till en af schweiziska förbundets viktigaste städer. Den har ett universitet, som stiftades 1832 och redan 1834 hade 209 studerande, dessutom en mängd andra uppfostringsanstalter, ett publikt bibliotek med 45,000 volymer, ett naturalie- och ett myntkabinett, botanisk trädgård och talrika lärda sällskaper.

Några af Helvetiens store män hafva här för första gången skådat ljuset, hvaribland vi nämna: Gessner, Zimmermann, Lavater och Pestalozzi. Det var här som reformationen i Schweiz tog sin början genom Ulrik Zwingli 1519. Här trycktes den första engelska bibelöversättning 1535. Under protestanternas förföljelser genom Maria af England flyktade många af dem till Zürich och emottogs der med välvilja.

Staden hette fordom Turicum, och storartade forntidslemningar visa sig ännu. Den är omgifven med gamla vallar, som förvandlats till promenadplatser,

hvarifrån herrliga utsigter erbjuda sig öfver staden och sjön. Ingenting kan vara skönare än en solnedgång sedd i dessa trakter, då blicken på en gång omfattar insjöns leende stränder, Alpernas aflägsna spetsar och isfält, samt kantonerna Glarus, Uri och Schwyz, det hela badande i de sista strålarne af dagens gyllene stjärna.

Tidsskilnaden mellan uppstigande klockan 6 om morgonen och klockan 8 belöper sig på en tid af 40 år till 29,200 timmar, eller 3 år, 129 dagar och 16 timmar, eller åtta timmar på dagen i tio års tid; följaktligen är med afseende på arbetsförrättningar uppstigandet klockan sex om morgnarna lika godt som om man lefde tio år längre.

Rosza Sandor, den bekante ungerske rövvarhöfdingen, har blifvit benådad från dödsstraffet, som förvandlats till 20 års fängelse.

Strödda tankar.

Fruentimren böra ej värdera sig sjelfva efter den grad, i hvilken männen hylla dem, utan efter den grad, i hvilken de förstå att höja männen.

Förlusten af andra skulle bringa oss till förtviflan, om vi icke uppehöll oss af den tanken, att vi en gång vid vår egen bortgång skola begära fattning hos andra.

det just i samma ögonblick, då de hvarken kunna försvara sig eller taga till flykten. Här kan ni helt och hållet döljas af småskogen, och om ni sjelf skulle finna er road af att följa med, för att fånga juden, så behöfver ni blott taga plats bland ert folk vid den höga aspen, ty man kan slå vad om tio mot en, att Feibes kommer hitöfver just på det stället, emedan stränderna på de andra ställena äro för branta och vattnet för djupt.»

»Tack för upplysningen, herr Marx, jag skall noggrant följa era anvisningar.»

I detta ögonblick anmälde en knekt, att underofficern Winrich var nere på gården och frågade, om man i morgon skulle hemta bröd från Eversburg. Schellenberg svarade, att så skulle ske och det genast, emedan han i öfvermorgon ville der anställa en mönstring — »Men det är väl bäst,» sade han »att jag sjelf utdelar befallningar, jag kommer strax ner.»

Då han kom ned på gården ställde han sig jemte Winrich midt på densamma, lät underofficern framtaga sin

Kinesiska spåmän.

Till intressanta företeelser i folklivet på offentliga platser i åtskilliga kinesiska städer höra »spåmännen», hvilka emellertid hvad staden Hongkong beträffar blott förekomma i den äkta kinesiska stadsdelen. Nyssnämnde stad är nemligen så till sägandes en engelsk koloni, allt har der en europeisk anstrykning; de flesta Kineser bo i hus af europeisk byggnadsstil. Sådane gestalter som t. ex. spågubben på vår planch träffar man som sagdt blott på den nedra stadens gator i det egentliga kinesiska kvarteret. Dessa spåmäns apparat är enkel, men högst prydlig, och sjelfva deras sätt att spå är ett bland de sinnrikaste. Apparaten består af ett bräde med små rutor, och liknar ett schackbräde. I rutorna stå talrika tänkespråk och förutsägelser upptecknade. I hvarje ruta lägges ett riskorn och bredvid schackbrädet står en bur med en tam karnariesfågel. Då nu en kund infinner sig, som önskar få veta sitt öde, så utsläpper spåmannen den tama fågeln ur buren och låter honom flaxa omkring på brädet och der efter behag haeka till sig några små korn. De tänkespråk och uttydningar, som stå i de rutor, ur hvilka den lilla fågeln hemtar sig sina korn, tjena nu den nygirige frågaren till svar. Det är ju en nätt och sinnrik idé? Icke så frågorna, hvilka merendels äro enfaldiga och alldeles opraktiska.

plånbok och gaf honom en muntliga befallningar, än sådana, som dikterades till notering, allt eftersom den mistroge Marx, som hade följt med honom ner och gick lurande fram och tillbaka, kom i hans närhet, eller aflägsnade sig ifrån honom. Winrich förstod ganska väl sin förman, när denne än sakta och for, än högt och långsamt talade till honom:

»Ni beger er genast till Eversburg till öfverjägaren Lasing och befäller honom hafva tjugo man marschfärdiga på slaget elfva, dock med hotelse om det strängaste straff, om de med ett enda ord röja befallningen — — klockan elfva f. m. infinner sig kommanderingen på samlingsplatsen — — ni uppställer manskapet mellan träden på högra sidan om bäcken, der jag klockan tolf skall infinna mig, för att meddela närmare order — — gehäng och knappar måste vara putsade och vapnen i fullkomligt stånd — —

(Forts.)

Kinesisk spåman på gatorna i Hongkong

Nästa No utgiva. Söndagen den 28 Augusti.

Härmed följer Romanbihanget "Den Fredlöse," pag. 9—16.

C. PETERSENS OFFICIN 1859